

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ วัดอโศการาม ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

เมื่อค่ำวันที่ ๒๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

ความดีไม่มีในใจแล้วมีติดปิดตา

มีวัดเป็นสถานที่ภาวนาอย่างนี้ก็ดี มีวัดเป็นสถานที่เอิกเกริกเฮฮาหาแต่สัวมแต่ถานมาเผาวัดเผาวาตูไม่ได้นะ ทุกวันนี้วัดจึงกลายเป็นสัวมเป็นถานขึ้นมามากต่อมากแล้ว แทนที่จะเป็นที่สงบอารมณ์ขุ่นมัวมั่วสุมทั้งหลาย ชักพอกด้วยการอบรมจิตใจให้มี ความสงบเยือกเย็น มันกลับกลายเป็นที่สังสมกิเลสตัณหาสัวมถานขึ้นมามากทุกวัน ๆ โห ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกวันนะกิเลสบนหัวใจสัตว์โลกเรา เฉพาะเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ มันจะมีตั้งแต่ชื่อแต่นามว่าเป็นเมืองพุทธ ลมปากเฉย ๆ นะ เรื่องกิริยาอาการที่จะเป็นอรรถเป็นธรรมแทรกขึ้นมาให้พองามหูกามตามันจะไม่มี มองไปไหนมันจะดูไม่ได้ นะ

บางทีถึงอุทาน โอ้ ทำไมหนาแน่นขึ้นมาจนมาย ๒๕๐๐ ศาสนาพระพุทธเจ้าที่ประกาศสั่งสอนโลกผ่านมาได้ ๒๕๐๐ กว่าปีแล้วแต่กิเลสมันยิ่งหนาแน่นขึ้น ๆ ทุกวัน แม้ที่สุดในวัดก็กลายเป็นที่สังสมกิเลสเป็นสัวมเป็นถานขึ้นมาในวัดในวาในพระในเณร ในสิ่งก่อสร้างหุหุราฟุฟาแบบกิเลสตัณหากันไปหมดเลย แบบอรรถแบบธรรมจะไม่มีแล้วก็บ่นหาแต่ความสุข ๆ จะบ่นหาอะไรก็มันหาตั้งแต่ความทุกข์ตามทางของกิเลส กิเลสไม่เคยให้ใครได้รับความสุข หาเท่าไรก็หาความยุ่งเหยิงวุ่นวายหากองทุกข์ทั้งนั้น ถ้าเป็นเรื่องหาอรรถหาธรรมได้ไม่สงสัย เพราะธรรมก็มีอยู่แล้วเช่นเดียวกับกิเลสที่มีมาตั้งแต่เดิม นี่อะไรอะอะกิเลสออกก่อนแล้ว ๆ มันผลัดกันอยู่ปากคอก ปับออกก่อนแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ

โห เวลามันหนามันหนาจริง ๆ นะกิเลส ในหัวใจโลกนั้นแหละ หัวใจสัตว์หัวใจเขาหัวใจเรา เวลามันหนามันหนาจริง ๆ เราเองก็ไม่รู้ว่าเรากิเลสหนา พระพุทธเจ้าท่านสอนว่ากิเลสเป็นภัยทุกพระองค์ แต่กิเลสมันก็เป็นคู่มิตรสหายของเราในความรู้สึกของเราเอง ทั้ง ๆ ที่กิเลสเป็นภัย มันจึงเป็นภัยต่อเราอยู่ตลอดเวลา โลกจึงหาความสุขความสะดวกสบายไม่ได้ เช่นมีที่วัดที่วาที่เหมาะสมเช่นนี้ เป็นสถานที่บำเพ็ญอบรมจิตใจ พักเครื่องแห่งความคิดความปรุงทั้งหลายเสียบ้าง เอาธรรมเข้าไปเป็นน้ำดับไฟ สงบอารมณ์ของกิเลส เอาอารมณ์ของธรรมเข้าไปเป็นน้ำดับไฟ มันก็เริ่มสงบเย็นใจเรา เพราะเรียกร้องหาความช่วยเหลือตลอดเวลา แต่เจ้าของไปค้นกว้านเอาแต่ฟืนแต่ไฟมาเผา มันก็ยิ่งได้แต่ความเดือดร้อนทั่วหน้ากัน

ธรรมนี้ประกาศจำอยู่แต่ไหนแต่ไรมา แต่มันมีแต่เหยียบย่ำกันไปมาไม่สนใจ คว่าหาแต่กิเลส แยะบอกทางไหนก็เป็นเรื่องกิเลสไปหาผลประโยชน์ของมันเสีย แล้วสร้างพินสร้างไฟใส่หัวใจสัตว์โลก มันเป็นอย่างนั้นด้วยกันเราจะไปตำหนิใครไม่ได้นะ เพราะกิเลสมันฉลาดกว่าเรา เราวากิเลสมันโง่เหรอ อะไรครองโลกอยู่เวลานี้ ก็คือกิเลส นั่นเอง ครองหัวใจสัตว์โลกบีบบี้ไฟให้ติดให้ดับ ก็มีแต่กิเลสละพาให้ติดดับ ธรรมท่านไม่ติด ธรรมมีมากมีน้อยสงบเย็นสบาย

อย่างพระท่านไปเที่ยวภาวนาอยู่ในป่าในเขาอย่างนั้น กิเลสมันมองข้ามท่าน ท่านภาวนาอยู่ในป่าในเขา ท่านผู้เช่นนั้นละอย่างน้อยมักมีความสงบเย็นใจ มากกว่านั้น เย็นใจ แล้วเป็นธรรมแห่งธรรมภายในใจตลอดอิริยาบถ ยืนเดินนั่งนอนอยู่ในป่าในเขา อุดบั้งอ้อมบั้งเป็นเรื่องภายนอกของธาตุของขันธ์ เราเกิดมากับความอดความอ้อมยอมมี เป็นธรรมดา ท่านไม่ได้ตื่นเต้นท่านไม่หวั่นไหวกับสิ่งเหล่านั้น ทำอย่างไรจิตใจจะให้มี ความสงบ ท่านเร่งความพากเพียรสติปัญญาจ่อลงไป นี่ละคือน้ำดับไฟ อยู่ที่สติรักษาใจ ปัญญาใคร่ครวญพินิจพิจารณา เห็นว่าเป็นภัยท่านปิดออก ๆ ไอ้เราที่เห็นว่าเป็นภัยมัน กวาดเข้ามา ๆ มันก็มีแต่ไฟ

ผู้ที่ทรงความสุขตามหลักความเป็นจริงแล้ว คือผู้อยู่ในป่าในเขาบำเพ็ญสมณ ธรรม ได้แก่พระกรรมฐานท่าน ท่านอยู่อย่างเงียบภายในจิตใจไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย จิตใจ สง่างามตลอดและเห็นคุณค่าของใจเป็นประจำในอิริยาบถต่างๆ ใจเมื่อได้รับการ รักษาการบำรุงแล้วอ้อมมีความสง่างามขึ้นมากภายในตัวเอง เรื่องภายนอกท่านไม่ได้ สนใจ เพราะสิ่งใดก็ตามในโลกนี้ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมครองใจ กิเลสครองใจ ใครก็รู้ทั่วกัน ใครวิเศษเอามาอวดกันไม่เห็นมี คนที่กิเลสหนา ๆ นั้นแหละมันยังเป็นพิน เป็นไฟต่อส่วนรวม ผู้กิเลสบางไม่เป็นนะ

อย่างผู้มีธรรมหนานั้นเป็นยังไง พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกท่าน ผู้มีธรรมหนา กับกิเลสหนาต่างกันยังไงบ้างละ คนกิเลสหนาก่อแต่พินแต่ไฟเผาโลก คนมีธรรมหนามี แต่สาดกระจายไปด้วยศีลด้วยธรรมให้ร่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน พระพุทธเจ้าเสด็จไปที่ ไหน เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมชมเชยสรรเสริญกราบไหว้บูชาทุกแห่งทุกหนทั้ง ๆ ที่ โลกตาบอดมันมองไม่เห็นเทวบุตรเทวดา แต่พระพุทธเจ้าผู้มีสายตาเป็นโลกวิทูท่านดู ตลอดเวลา รู้อยู่ตลอดเวลา เพราะคนตาดีมองไปไหนก็เห็นตลอดเวลา มองใกล้เห็น ใกล้ มองไกลเห็นไกล มองบนฟ้าก็เห็นบนฟ้า มองลงดินก็เห็นดิน มองไปที่ไหนเห็นคน ตาดี

คนตาบอดมองไปไหนมันก็มีด มันไม่เห็นนะ จากนั้นก็เอาความมืดบอดของ ตัวเองมาเป็นอำนาจบาตรหลวงขึ้นมา ว่าไม่เห็น ถือเอาอำนาจบาตรหลวงความไม่เห็น

นั้นเป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมา ผู้ที่เห็นอยู่นั้นก็ไปตำหนิติเตียนเหยียบย่ำทำลาย เทวบุตร เทวดาไม่มี ก็มีแต่มนุษย์เท่านั้นซิ เห็นกันอยู่นี้เท่านั้น นี่ละโลกในโลคนอก ตาจิตตาธรรมมันต่างกัน อยู่ที่ไหนเวลาทำอยู่เงียบๆ นี่หัวใจทำงาน มันทำงานตบตบๆ ท่านก็ได้ยิน คือจิตมันละเอียด ความสงบ สงัดมากจิตละเอียดมาก นั่งอยู่เงียบๆ นี่หัวใจทำงานตบตบๆ ท่านได้ยิน คือจิตมันละเอียดไม่มีอะไรเข้ามาสัมผัสสัมพันธ์ มีแต่ความรู้สึกชาติอยู่ตลอดคือสติ นอกจากนั้นจิตยังแสดงความสว่างไสวประจำตนอีกด้วย

ท่านอยู่ด้วยธรรมท่านเย็นตลอด ผิดกับอยู่ด้วยกิเลสนะ อยู่ด้วยกิเลสนี้ร้อนตลอด อยู่คนเดียวก็ร้อนอยู่หลายคนก็ร้อน ยิ่งมาคละเคล้ากันแล้วต่างคนต่างมีกิเลสก็เอาไฟมาเผากันเท่านั้นเอง ส่วนผู้ที่สั่งสมธรรมด้วยกัน ต่างคนต่างนำธรรมมาหากันแล้ว คุยกัน เรื่องธรรมะธัมโมนี้ โห้ย เพลินตลอดเลย ท่านไม่สนใจกับเวลาลำเวลา มีแต่อรุณแต่ธรรมออกแสดงด้วยความเปลितเปลินต่อกัน องค์กรนี้รู้อย่างนั้นองค์กรนั้นเห็นอย่างนั้น เอาความรู้ความเห็นที่เกิดขึ้นจากการบำเพ็ญของตนมาเล่าสู่กันฟัง ก็เป็นเรื่องเพิ่มพูนกำลัง ให้มีกำลังจิตใจ ได้คติจากกันๆ ไปโดยลำดับลำดับ

นั่นพระท่านผู้เสาะแสวงหาธรรม ผู้เช่นนั้นท่านไม่แสดงท่านไม่บอกนะ เพราะฉะนั้นโลกทั้งหลายจึงมองข้ามท่านผู้หาธรรมไปเสีย ว่าเป็นผู้ไม่มีค่าไม่มีราคา นั่นแหละคือผู้ที่มีค่ามีราคาในสายตาของธรรม ท่านกระหึ่มยิ้มย่องตลอดเวลา อย่างกิเลส นี่มันได้เรื่องได้ราวอะไร ธรรมก็มีความเปลितเช่นเดียวกับกิเลส กิเลสคุยเรื่องกิเลส เปลितเปลินด้วยกิเลสนี้ลืมนั่นลืมนั่นเหมือนกัน นี่ละกิเลสพาให้เปลितไปทางกิเลสจนลืมนเวลาลำเวลา ลืมไปทุกสิ่งทุกอย่าง อันนี้ธรรมก็เหมือนกัน เวลาท่านคุยธรรมะท่านก็เปลितทางด้านธรรมะของท่านไปอย่างนั้นละ รสชาติของธรรมกับรสชาติของกิเลสมีคุณละทางมันจึงทำโลกให้หลงได้ แต่รสชาติของธรรมปรากฏขึ้นมาแล้วขณะรสชาติกิเลสไปเป็นลำดับลำดับ ท่านจึงเรียกว่ารสชาติใดไม่เห็นรสชาติของธรรมไปได้เลย ธรรมนี้เหนือทุกอย่าง

เราอยากเห็นพี่น้องทั้งหลาย ได้ทำใจอบรมภาวนาเป็นกาลเป็นเวลาบ้างในวันหนึ่งๆ อย่าปล่อยทิ้งไปเปล่าๆ ซึ่งไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย อบรมจิตใจให้มีความสงบเย็น ถึงมันจะติดจะตึงก็บังคับ เราบังคับเพื่อความดีของเราไม่เสียหาย ติดไปไหนก็ติด ชีมันเคยติดมาตั้งแต่ไหนแต่ไร กิเลสมันคล้องตัว ใครจะไปสู้กิเลสได้ ความคล้องตัวของกิเลสนี้รวดเร็วมาก เวลาเราฝึกหัดที่แรกมันติดมันตึง มันไม่ยอมอยู่ ให้สงบไม่ยอมสงบ ต้องดิ้นเปลितกับสิ่งนั้นดิ้นเปลितกับสิ่งนี้ อยากคิดเรื่องนั้นอยากคิดเรื่องนี้ มี

แต่เรื่องของกิเลสพาให้หิวโหย เพิ่มเติมขึ้นโดยลำดับ หากความสงบไม่ได้ในวันทั้งวัน มีแต่ความเพลินของกิเลสแล้วเป็นทุกข์ไปด้วยกัน

เวลาเราพยายามฝึกหัดอบรม เฉพาะเวลาที่จะหลับจะนอน ควรจะสละเวล่ำเวลาของกิเลสออกเพราะมันไม่มีค่าอะไร เอาเวล่ำเวลาของอรรถของธรรมเข้าอบรมจิตใจเรา บังคับจิตไม่ให้มันคิดออกไปทางกิเลสดังที่เคยคิดมาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเวลาเรามาอบรมจิตใจนี้ ที่นี้บังคับใจของเราให้ดี มีสติจ่ออยู่ตรงนั้น จ่ออยู่เรื่อยๆ มันจะค่อยอ่อนตัวลง สติ เช่นคำบริกรรม เอ้า ว่าพุทโธห่าง จิตมันแยบๆ ออกไปคิดเรื่องกิเลสได้ เอาภาวนาคำบริกรรมพุทโธถี่เข้าไป ตั้งสติมันเข้าไป

ทุกข์ก็ทุกข์ เวลานี้ต่อสู้กับข้าศึกคือกิเลสตัววุ่นวาย ต่อไปมันก็สงบของมันได้ วันนี้ไม่ได้วันหลังได้ เมื่อทำความอุตสาหะพยายาม เพราะการทำนี้เพื่อคุณค่าแก่ตัวเราเอง ไม่ได้เป็นความเสียหายอะไรเลย ทำไมเราจะทำไม่ได้ ปล่อยเนื้อปล่อยตัวไปตามกิเลสยังปล่อยได้ สงวนตัวเพื่ออรรถเพื่อธรรมทำไมเราจะสงวนไม่ได้บำเพ็ญไม่ได้ มันได้ด้วยกันนั้นแหละ นี่มองดูแล้ว แหม สลดสังเวชเหมือนกันนะ เราพูดจริงๆ มันรู้จริงๆ เห็นจริงๆ พูดอย่างอาจหาญอย่างนี้ไม่เคยสะทกสะท้านกับอะไรในสามแดนโลกธาตุ

ใครจะมาตำหนิติเตียน ว่าโอ้อวดว่าอะไรก็ตามมันไม่สนใจ คุณค่าเหล่านี้มันไม่มี ที่เขามาโจมตีต่างๆ แต่คุณค่าของธรรมมีประจำหัวใจ ทำไมจะนำออกแสดงเพื่อประโยชน์แก่ผู้มาเกี่ยวข้องไม่ได้ นั่น ก็เอาตรงนั้นซิ โห มันมืดมิดปิดตาจริงๆ นะ ถ้าความดีไม่มีในใจแล้วนี้ มืดมิดปิดตา ไปที่ไหนก็เหมือนหลับตาไปเลย มันไม่มีความแจ้งความสว่างภายในจิตใจ พอจะหลีกภัยได้ มีธรรมภายในใจมันจะค่อยสว่างออกไปแจ้งออกไป ค่อยเห็นเหตุเห็นผลเห็นต้นเห็นปลายไปเรื่อยๆ

การภาวนานี้มันเป็นหลายอย่างสำหรับนิสัยของคนเรา ภาวนาค่อยสงบลงๆ สงบจากความคิดความปรุงนั้นแหละ สงบลงไปๆ ก็ไปอยู่จุดที่รู้ๆ จุดเดียวนั้นคือใจ นั่นละ พอภิกขุเหล่านี้ไม่วุ่นวายจิตก็สงบ มันก็เย็น นี่เรียกว่าน้ำดับไฟด้วยการภาวนาสงบเย็นลงๆ พยายามทุกวัน ศาสตราจารย์เอกสอนโลกไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย กิเลสมันเอกที่ไหน เราทำไมเชื่อมั่นมากก็กับที่กลับได้ประโยชน์อะไร ก็ควรเอามาเทียบเคียงกันบ้างซิ

เราภาวนาลงไปนี้ ความรู้ความเห็นที่เป็นไปด้วยธรรมไม่เหมือนความรู้ของเรา ธรรมดาก็กิเลสพาไปนะ มันไม่ได้อัจฉริยะอะไรละความรู้ที่กิเลสพาไป ให้รู้ให้เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่ความรู้ที่รู้ขึ้นจากอรรถจากธรรม เห็นขึ้นจากอรรถจากธรรมนี้ต่างกันมาก เจ้าของเชื่อแน่เป็นลำดับลำดับไป แล้วอบอุ่นภายในตัวเอง จิตใจเย็นสบาย คิดดูซิมันอยู่เฉยๆ ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ทำจิตใจให้สงบอะไรแหละ เราอยู่ธรรมดาจิตของเราที่สงบเย็นอยู่

แล้ว หัวใจทำงานตบตบๆ มันยังไต่ย็น นั่งเสียบๆ นี่ หัวใจมันทำงานอยู่บนหัวอก เสียงตบตบๆๆ เพราะไม่มีเสียงอะไรมาทวน ถ้าจิตก็เป็นจิตที่สงบเย็น มีสติรู้อยู่ประจำ หัวใจทำงานมันก็ดังตบตบๆๆ ไต่ย็นชัดเจน

เวลาเราเริ่มภาวนาที่แรกมันก็ไต่ย็น หัวใจเราทำงานตบตบๆ พอจิตตั้งหน้าทำงานต่อการภาวนาเข้าไป เสียงบางครั้งหัวใจทำงานก็สงบแล้วหายเสียบไป ก็มีแต่งงานของธรรมต่อไปเรื่อยๆ เวลามันได้สงบเข้าเต็มที่แล้ว โลกธาตุนี้มันดับไปหมด อำนาจของจิต อย่างนี้มันมีอยู่เคลื่อน เวลามันออกรับกันมันก็เต็มอยู่ในนี้ เวลาจิตมันถอยเข้าไปนี่ไปเป็นธรรมภายในตัวเองแล้วโลกมันก็เหมือนไม่มี แล้วอะไรจะมาทวน ถ้าเจ้าของไม่ออกไปหาทวนหากว่านเอา มันจะมีอะไรมาทวนเรา มีแต่ความสงบเย็นสบาย อยู่ไหนก็สบายๆ

ท่านผู้มีธรรมในใจ ท่านมีหลักมีแหล่งนะ อยู่ที่ไหนท่านมีหลักภายในใจท่าน เรา มันไม่มีหลักมีแหล่งชั สมบัติเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขา มันก็ไม่มีหลักเป็นเครื่องประกันใจของเราว่าตายแล้วจะไปไหน มันลงนรกได้นะ เศรษฐีก็ลงนรกได้ คนมีคนจนลงนรกได้ ถ้าใจเป็นฟืนเป็นไฟ ใจไม่ได้อบรมธรรม ถ้าใจอบรมธรรมเศรษฐีก็ไปสวรรค์เป็นความสุขได้ คนจนเป็นความสุขได้ด้วยกัน

อ้อๆ เราเป็นห่วงจริงๆ นะ เป็นห่วงพี่น้องชาวพุทธเรา พระพุทธศาสนาเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอมาแต่ไหนแต่ไร แต่ครั้งแล้วมันก็ไปติดไปตึงนงมาอยู่ข้างนอก ตัวจริงไม่มาสนใจ คือรักษาใจอบรมใจให้มีหลักมีเกณฑ์ พอตั้งหลักตั้งฐานขึ้นได้เป็นที่แนใจแก่ตัวเองบ้าง มันไม่ได้มาอบรม มันคว่ำตั้งแต่ภายนอกซึ่งเป็นเงาๆ แล้วก็ทำ ความเหลวไหลให้แก่ตัวเองจนกระทั่งวันตายไม่มีหลัก ตายไปเปล่าๆ ครั้งตายไปแล้ว จิตมันไม่ตายชั มันเป็นนักท่องเที่ยว พอออกจากร่างนี้ปั๊บมันออกไปแล้ว บาปกรรม บุญกรรม พัวพันกันไปแล้ว ถ้าใครสร้างบาปมากมันก็หมุนตัวลงไปเลย สร้างบุญมากก็หมุนกันขึ้นไปเลย

จิตไม่เคยตายแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยมี จิตดวงนี้ไม่เคยตาย นี่เรียกว่าจิตเที่ยงในความไม่ตายของมัน แต่ไม่เที่ยงเพราะสิ่งพาให้แปร เช่นไปเกิดที่นั่นที่นี่ สูงๆ ต่ำๆ ได้รับความสุขความทุกข์ บิบบี่สีไฟใจ และส่งเสริมใจให้ได้รับความสุขมันก็เลยกลายเป็นจิตไม่เที่ยง นั้น มันไม่เที่ยงเพราะอาการที่เกี่ยวข้องกับจิต ถ้าจิตได้ลงความบริสุทธิ์เต็มที่แล้วเที่ยงไม่เที่ยงก็รู้อเอง เป็นขั้นขั้นที่เลยเที่ยง ตรงเป้งเลย นั้น อย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระอรหันต์ตรัสรู้ นั้นละตรัสรู้ถึงความเที่ยงของจิต จิตหมดสมมุติ โดยประการทั้งปวงแล้วเที่ยง ตั้งกับตั้งก็ปลุกก็ปลุกก็ปลุกก็เที่ยงอยู่อย่างนั้น ไม่มีเอนเอียง

นี่ผลแห่งการบำเพ็ญความดีของเจ้าของ หลายครั้งหลายหนทุกข์ยากลำบากเราก็อทนเอา หลายครั้งหลายหนมันก็ได้มากขึ้น ๆ จนกระทั่งถึงความเที่ยงของจิตวิมุตติ หลุดพ้น พ้นไปเลย ไม่ต้องมาเวียนเกิดตายแบกหามกองทุกข์ ดังที่เคยเป็นมานี้ตั้ง กัปตั้งกัลป์ จึงควรที่จะอบรมเจ้าของของเราเอง วันหนึ่ง ๆ เราจะมัวตั้งแต่ดินฟ้าอากาศ มัวตั้งแต่พวกแดดพวกดินพวกลมวัตถุต่าง ๆ แล้วเพลินกับเขา ครั้นตายแล้วสิ่งเหล่านี้ เขาไม่ได้ไปนรกสวรรค์ ใ้ผู้ที่เราไปเพลินกับเขานั้นแหละมันไป มันอยู่ไม่เป็นสุข ออกจากเพลินในสิ่งที่เราเห็นอยู่นี้แล้วมันก็ไปโดนเอาสิ่งที่เราไม่เห็นนั้นละ ที่ว่าไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี แล้วมันก็ไปโดนเอาแต่สิ่งที่ชั่วนั้นแหละ ใจเรานี้มันไปได้ทุกแห่ง มันเป็นนักท่องเที่ยว ทำดีก็ไปแบบอัจฉริยะ ทำชั่วก็ลงแบบอัจฉริยะอีกแบบหนึ่งเหมือนกัน

ให้พากันอบรมจิตตภาวนาบ้างนะทุกคน ๆ เช่นอย่างมีวัดมีวา เรามาอย่างนี้ก็เพื่ออบรมจิตตภาวนาให้สงบใจ อย่างอื่นไม่สำคัญ ขอให้ใจสงบเท่านั้นอะไรก็หมดความหมายไปเลย มันไม่สงบอยู่ที่ใจนี้ก่อนตลอดเวลา พอตัวนี้สงบการก่อกรรมตัวเองลงไปแล้วจะสงบเย็น ปลงใจลงได้เลยสบาย นั้น มันอยู่ที่ใจนะความสบาย ความทุกข์ความลำบากก็อยู่ที่ใจ ชำระสิ่งเป็นเหตุให้เกิดทุกข์คือกิเลสประเภทต่าง ๆ ที่มันแสดงความวุ่นวายอยู่ตลอดเวลาออกได้เป็นลำดับแล้วจิตของเราสงบลงก็เย็น เย็นทีเดียว

มีแต่กินไปนอนไปวันหนึ่ง ๆ เพลิดเพลินไปตามดินฟ้าอากาศเป็นเงา ๆ ไปอย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไร แล้วมันก็จะตายด้วยกันทุกคนด้วย ถึงวันเวลาแล้วไม่มีใครห้ามได้ละ มันตายด้วยกัน เราจะตายแบบไหนละ ถ้ามัวตัวเองบ้างซิ มาเกิดนี้มันก็เป็นคนละแบบ ๆ เป็นมนุษย์เหมือนกันก็ตาม แต่มันหากเป็นอยู่รูปร่างนิสัยวาสนาความสุข ความทุกข์ ความโง่ความฉลาด เป็นอยู่คนละแบบ ๆ ภายในตัวของบุคคลแต่ละคน ๆ มันไม่ได้เหมือนกันนะ ถึงเกิดมารูปร่างว่าเป็นมนุษย์ มองเห็นด้วยตาก็ก็ตาม แต่จิตนิสัยความหยาบ ความละเอียดของความดีความชั่วมันมีอยู่ด้วยกัน ถ้าใครได้ตั้งใจอบรมจิตใจให้สงบเย็นแล้วคนนั้นจะเย็น อยู่ที่ไหนก็สบาย ตายแล้วก็ไปสุขไปเลย ให้พากันอบรมนะ

ชาวพุทธเราเหลวไหลมาก เกี่ยวกับเรื่องด้านอบรมจิตใจจนอดวิตกวิจารณ์ไม่ได้ ศาสนาใดที่จะเลิศยิ่งกว่าพุทธศาสนาเราเห็นได้เลยว่าไม่มี พุทธได้คำเดียวเท่านั้น เป็นศาสนาคุณโลกคู่สงสารนำสัตว์ให้หลุดพ้นจนถึงนิพพานได้ตลอดมา พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสรู้แจ้งแทงทะลุ สอนอรรถสอนธรรมด้วยความถูกต้องแม่นยำ ผิดเป็นผิดทันที ถูกเป็นถูกเลย สอนตรงไหนไม่มีผิดพลาด คือพุทธศาสนา เรื่องศาสนาที่มี

กิเลส นั้น สอนว่าถูกมันก็ไม่ถูก กิเลสพาดิอยู่ในใจ เจ้าของถูกใจชอบใจอะไรก็สอนคนอื่นเขาให้ทำอย่างนั้น ๆ ทั้ง ๆ ที่ผิดก็มี นั่น เพราะกิเลสมันบงบอกว่าถูกไปเสีย ดี ชอบใจตัวเองแล้วก็สอนคนอื่นให้ทำ ทีนี้เมื่อเขาเชื่อถือทำตามเราก็เป็นบาปตามเราอีก เลยบาปไม่มีสิ้นสุด มาสอนศาสนาก็สอนคนให้ผิด ๆ พลาด ๆ สร้างแต่บาปแต่กรรมเต็มศาสนานั้น ๆ มีเยอะ

สำหรับพุทธศาสนานี้ไม่มี นอกจากมันคือตัวเอง ผู้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วแหวกแนวไปทำความชั่วช้าลามก ที่พระองค์สอนให้งดให้เว้น มันกลับไปสั่งสมขึ้นมาเสีย อย่างนี้มี แต่ที่จะให้พระพุทธเจ้าสอน แล้วทำตามที่ท่านสอนนั้นผิดไปอย่างนี้ไม่มี มันผิดสำหรับสัตว์มันคือด้านต่างหาก ท่านสอนให้ทำอย่างหนึ่งมันกลับไปทำอย่างหนึ่งเสีย ผลมันก็ได้มาคนละแบบ

คำสอนพระพุทธเจ้าท่านจึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ไม่มีผิดมิพลาด จะเห็นได้ชัดในภาคปฏิบัติแม่นยำมากทีเดียว เราปฏิบัติทางด้านจิตใจ เวลาปฏิบัติไปความรู้ความเห็นที่เป็นขึ้นภายในใจ จะเป็นขึ้นจากภาคปฏิบัติจิตตภาวนา มันจะรู้ขึ้นแปลก ๆ ต่าง ๆ สิ่งที่ไม่เคยรู้ รู้ ไม่เคยเห็น เห็นขึ้นมา อย่างจริงอย่างจังไปตลอดอย่างพวกเปรตพวกผีสัตว์นรกเวจิมันน้อยเมื่อไร โห โลกมนุษย์เรารู้พวกนี้ไม่ได้นะ จำนวนมาก มากกว่านี้เป็นไหน ๆ แต่เราก็ไปปลั่งเสียว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ก็ยังมีการส่งเสริมความประมาทให้มากขึ้น ทำแต่ความชั่วช้าลามก มันก็ไปเป็นเปรตเป็นผี ไปกองกันอยู่ในนรกเพิ่มเข้าไปอีกอยู่อย่างนั้นแหละ

ถ้าเชื่อตามพระพุทธเจ้าแล้วต่างคนต่างสำรวมระวัง ตัดทอนการลงฝ่ายต่ำออกได้โดยลำดับ ๆ ให้นรกเบาบางบ้างซิ เรามิแต่จะไปเหมานรกว่าไม่มี ๆ สัตว์แน่นอยู่ในนรกจมอยู่ในนั้นจำนวนเท่าไร ไ้อ้เราก็เคยไปจม ฟุ้งขึ้นมาแล้วก็เหมือนไม่เคยตกนรก กิเลสปิดทูปิดตาไม่ให้รู้ร่องรอยของตัว มันทำบาปทำกรรมด้วยความถือมั่น แล้วก็ไปจมอีกอยู่อย่างนั้น จมแล้วจมเล่าอยู่อย่างนั้น ไปสวรรค์ก็เคยไป เว้นแต่ไปนิพพานหรือพรหมโลก ๕ ชั้น ถึงอันนี้แล้วแน่ แน่ต่อความหลุดพ้นจากทุกข์ นอกนั้นมีผิดมีพลาดได้

ให้พากันอย่างน้อยก็เวลาจะหลับจะนอน ให้พากันอบรมจิตใจให้สงบด้วยการภาวนาบ้างนะ เช่นใครเคยชินกับนิสัยตัวเองด้วยธรรมบทใด เช่น พุทโธ อัมโม หรือสังโฆ หรืออานาปานสติ หรือธรรมบทใดก็ตาม เรานำมาบริกรรมตั้งสติไว้กับธรรมบทนั้นให้จิตติดอยู่นั้นไม่ให้ออกคิดไปนอกกลุ่มนอกทางแล้วจะพาสงบได้ ถ้าจิตสงบได้ก็หมดการกวนตัวเองในเวลานั้น ไม่มีอะไรกวน มีแต่ความสบายเย็นไปหมด พากันอบรมนะ เราเป็นห่วงมาก

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอ แก่นของพุทธศาสนาก็คือภาวณา แต่ไม่ค่อยได้สนใจกันกับแก่นพุทธศาสนาคือการภาวณา พอลูบๆ คลำๆ ตามกึ่งตามก้านไปข้างนอกนั้นเสีย ผลที่ได้มันไม่สนใจเหมือนการภาวณานะ การภาวณานี้สนใจเป็นลำดับ จะประจักษ์ในหัวใจ เมื่อรู้ชัดๆ แล้วไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า นั่นฟังซิ ที่แรกก็อาศัยคำสอนของท่าน ปฏิบัติไปตามคำสอน รู้ไปเห็นไป รู้ไปยังงี้ก็แบบที่พระพุทธเจ้าทรงรู้แล้วๆ มันก็รู้ไปอย่างเดียวกัน พันไปอย่างเดียวกัน แน่ะ ก็อย่างนั้นละ

วันนี้จะไม่พูดอะไรมากละ ให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายอบรมภาวณา วันนี้มาวัดมา วามอบรมจิตใจกัน ให้ภาวณาอบรมใจให้สงบเย็นบ้าง เรามาในวัดนี้มาเพื่อสั่งสมคุณงามความดี อย่ามาหลับมานอนเฉยๆ ให้ตั้งหน้าตั้งตาฝึกฝนอบรมจิตใจตัวดีตัวดี ตัวดีคือนองที่สุดคือใจ ให้ฝึกด้วยธรรม อย่างอื่นฝึกไม่ได้ ต้องเอาธรรมเข้าฝึก ใจจะสงบเย็นเข้ามาได้ เอาเท่านั้นละวันนี้ ไม่พูดมาก พอละ มันเหนื่อยมันไม่อยากพูดอะไรนะ มันหากเป็นในธาตุในชั้นนี้ละ อ่อนเหนื่อย ไม่อยากพูด เอ้ากราบเสีย อยากจะกลับก็กลับได้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ